

Altjóða kvinnudagurin:

Skilið betri í Føroyum vóru fleiri kvinnur við

-Vit halda í allari beskeðinheit, at skilið hevði verið munandi betri í Føroyum nú, høvdu kvinnur verið javnt umboðaðar í øllum myndugleikastørvum tey lagnutungu árinu upp undir hesa ólukku kreppu - skynsamari og varnari sum tær eru á snøgt sagt øllum økjum sigur nevndin í Kvinnufelagnum í einum takarskrivi til tey mongu, sum luttóku á altjóða kvinnudegnum í Norðurlandahúsinum 8. mars. Brævið er soljóðandi:

Kvinnufelagið í Havn takkar øllum luttakarum fyri eitt gott og hugnaligt kvöld. Serliga Læru Joensen, sum gjørdi kvöldið so skemtiligt og viðkomandi við sínum frálíka spæli í leikinum um Shirley Valentine, Norðurlandahúsinum fyri sum altíð at lata okkum hølir, umstøður og alla neyðuga hjálp, og Amnesty International Føroya deild fyri tað árliga afturvendandi samstarvið.

Altjóða kvinnudagur – og vit taka so líðandi dagin og broytingarnar, hann í myndar, sum eina sjálvfylgju. Men líta vit aftur um bak, so eru broytingarnar stórar, og hóast tað er onki komið av sær sjálvum, og

onki munagott er gjørt eftir stuttari tíð uttan so, at væl var taðað frammanundan.

Nógvar kvinnur hava hvør í sínum lagi ella í felag lagt dungar av orku í at koma so langt, og mangar hava bót persónliga afturfyrir. Hetta mugu vit ikki gloyma, tí lætt er at missa vunnin rættindi aftur, og ymiskt er eftir at gera.

Síðani seinasta 8. mars kunnu vit t.d. gleðast um, at vit langt um leingi og eftir togari í næstan 15 ár finga eina javnstøðulóg, sum bannar mismun vegna kyn.

At ikki ber til at taka nakad fyrri givið ella ævigt vunnið, hóast tað sær soleiðis út, bleiv sama lógin prógvið um, tí áðrenn nakr-

an vardi, var hon frá politiskari síðu gjørd gísli í samgongusamráðingum og mátti verjast við »nev og klóm«, kanska serliga av teimum kvinnum, sum tíbetur vóru innangáttað har, ið á stóð beint tá, men eisini frá øðrum, m.a. einum eldri manni her í Havn, sum skrivaði freku monnunum tótt afturfyrir lokabragðið.

Nógvar leikar á her á landi, og ilt kann vera at gera av, hvar ein skal nýta sína megi. Søgjan verður skapað alla tíðina, og tað eru vit, sum nú liva, ið eru avgerandi fyrir, hvat okkara langommubørn skulu læra og noyðast at liva við av tí, sum vit megnaðu at gera, tá á stóð. Um vit gjørdur nakad yvir-

høvur ella bara biðaðu og vónaðu, at alt fór at verða betri seinni, um eitt hálv ár kanska, og harvið mistu alt av hondum, eisini sjálvsvirðingina.

Mong okkara man hava havt stríð av at skula settast við tann veruleika, at danski kongurin á sinni bara kundi koyra tingmenn til hús og læsa tinghúðina, so nær at okkara tíð sum beint aftan á kriggið. Hann var jú ikki ein gang í landinum, hann hevði ongan lykil og ei heldur rætt til at gera so. Og nú alt hetta, vit opinbart skulu til at slúka. Vit tola tað ikki.

Men syndarligheit ella ikki, vit í kvinnufelagnum arbeiða fyrir javnstøðu og frælsi hjá kvinnum. Jú fleiri

vit eru, sum standa saman, jú sterkari eru vit, og tað arbeiðið skuldi kunnað komið øllum, ikki minst føroyingum, væl við.

Bæði í fjør og í fyrraárið vóru fleiri ymisk kvinnufeløg aktivir luttakarar í 8. mars haldinum, og gott var at fáa meira at vita um ymiskt, sum fyriferst í øðrum høpi enn okkara, men veruligt gerandissamstarv er tað tíverri ikki blivið til enn.

Kanska er ilt at vita, hvussu slíkt skal skipast, men ein møguleiki var, at onnur kvinnufeløg eitt nú søktu um limaskap í KSÍ, Kvinnufelagssamskipan Føroya, ella at vit í felag stovnaðu ein uppafur breiðari felagsskap fyrir

kvinnur. Jú fjølbroyttari umboðanin er, jú betri skuldi alt kunna blivið.

Vit halda eisini í allari beskeðinheit, at skilið hevði verið munandi betri í Føroyum nú, høvdu kvinnur verið javnt umboðaðar í øllum myndugleikastørvum tey lagnutungu árinu upp undir hesa ólukku kreppu – skynsamari og varnari sum tær eru á snøgt sagt øllum økjum.

Úti í heimi heldur ST tað sama, tá tað snýr seg um framtíðina hjá mannaættini, fyrri ikki at siga, tá tað snýr seg um lívið á jørdini. Innleiðandi orðini til endamálsgreinina í virkisætlan-

Framhald á síðu 8